

1) Conversion for marriage?

טוב טעם ודעת מהדורא קמא הלכות גרים סימן רל

שאלה רל לשריטת המוסלג הני מוסר יעקב סגן כסן כ"י אבדוקי קאלוב :

הנה עיד אשר שאל מאחי בצעשה שאלו ממנו ממדינות אשכנז וירושלם אשר שם ניתן היה החדש ואירע מעשה באחד ש"י בנו בעל מלחמה ועמד בין הנכדים שנחבדק נפשו בנכריה חנם עמה כמה פעמים ואח"כ חזר לבית אביו עמה ודעשה להסנייד ושאלו אחותו כדת מה לפשות ונפשו בשאלתו שאסכים עמו בזה :

הנה בראש אינו מאמין ש"י להם רשות בשם מארזי הארץ ואני מוסר שחלינה להם לפשות שום דבר עד ש"י להם רשיון מארזי הארץ דעם שמועד לגיירם בלא זה כל דבריו הנאמרים למטה הסם בעלון וחלינה לפשות שום דבר בלאו כל הניל :

והנה אם י"י א"ח מקום שינוי רשיון ע"ז נבא למתק סדן ואנס מקור להם הוא ביבמות דף כ"ד פלגיני שם רבנן ורי"ג בא"ש שנתגייר לשם אשם או לסיפוך דרבנן ס"ל דלא הו"נ גר. ונסה חס י"ל מ"ש במדרש רות ח"ל בספוק ויקחו להם נשים מואביות לא גרים ולא סבולים ולא היחה הלכה להחדש עמוי ולא עמונית מואבי ולא מואביות עכ"ל והוא חמוה מה בני חס ונראה דהו"ו קשה לו למש זכר מואביות דה"ל לומר נכריות כיון דודאי ב"א לאשמיטין למש נעשו במיחה ונספ על מה דנשאו מואביות אין להם חיוב מיחה כיון דנאמח מואביות מותרין כ"י דעם לא ידעו סדן וק"י"ל נחכותו לאכול בשר חזיר ושלם בידו בשר מלם אר"ך כפרס עכ"ס אין בו חיוב מיחה דהו"ו רק כשנגב כמ"ש בצבדי לחורם כמה פעמים דמחבבה ב"א מעשה הו"ו כמעשה ב"א מחבבה והו"ו רק כעין שנגב ואין בו חיוב מיחה ובני"כ הו"ו מיחה על שח"ו נכריות וה"ל לומר נכריות ולא מואביות אך סנה באמח על נשואי נכריות נמי לא הו"ו בו חיוב מיחה כמפורש בדברי קבלה ובי"ם סגסדרין ונא"כ"ע ס"י פ"ז דלא י"י לו עד ופנה אכל לא חיוב מיחה אך י"ל דסייע דוקא בשתם להאמין כי לא הו"ו נכריות והו"ו להאמין אכל כי"י דהו"ו בידם להסנייד ולא גיירם אי"כ הו"ו להכפיס חס שפיר יש חיוב מיחה דעביק סיחא ואל"ל איסורא ואי"כ בא"ן הו"ו בידם לגיירם ולא גיירום הו"ו להכפיס לך כהיינו מיחה. אך סנה המדרש יסבור כ"י נחמי דא"ש נתיירס לשם א"ש לא הו"ו גר ואי"כ לא הו"ו בידם לגיירם דכיון דמתיירין רק עטורס ואי"כ שוב הו"ו להאמין ואין להם משפט מוח אך זה א"ש הו"ו מותרין לב"א בקבל כפי"א י"ל דהו"ו לשם א"ש אכל כיון דלא נחמוסם הלכה דשוא"י ולא מואביות ואי"כ א"ש א"ש יתיירדו ע"י יסו"ו אסורין להם ולא יעשו רק דרך איסור ואי"כ ז"ס בידם א"ש בניחן ואי"כ לא נחשב לשם א"ש וסי"י בידם לגיירם ולא לשלם ב"א א"ל

נכר וא"ש לא גיירום הו"ו להכפיס לך מהו ואי"כ בא"ש עיקר המיחה הו"ו על ש"ו נכריות אך ז"ס גרם מה דכ"ו מואביות ולא נחמוסם או הלכה דמואבי ולא מואביות לך נעשו מיחה על שלא גיירום ולא סבולים. אך ה"ס: לכאורה קשה על דעה ר"י מפסוק מפורש ברות שאשרה להם נעמי למת חלככה עמי הוצד לי בנים במעי וכו' ג"כ א"ש הייתי הלילה לאיש וכו' הלכן חשבונם הלכן חשננה וכו' וה"ו בל"א"ס א"ש הולכין עבוד איש אין להם דין גרים ואסור לקבלן ולמה חלחם הדבר בהלכן חשננה סרי אסורין להם לגמרי ועוכה דלא כרי"ג אך י"ל עפ"י המדרש שם ח"ל וכו' יש א"ש מייבם אשה אחיו שלא ה"ו בעולמו והוא תשובה סרי ה"ס הו"ו נכריות ולא חפסי בהם קדושין וא"ך הו"ו נקראו אשה אחיו אך נראה דמח"י י"י הרא"י דנאמן סגר לומר נתיירתי בב"ד פלגיני ואי"כ י"י משנת נעמי להם כ"ך דמתי"א א"ש האמרו דנתיירתם מכבוד אי"כ הו"ו אשה אחיו שלא ה"ו בעולמו וא"ש האמרו דלא נתיירתם עדין אי"כ א"ש מתיירין בשביל בני שוב אי"כ לקבל אחכס דכ"ו נתיירו לשם א"ש ואי"כ כ"ן י"ל ע"ד הפלפול. ונסה לתי"א ק"י"ל כרבנן דאחד נתייר לשם א"ש או לשם אשם הו"ו גר רק לכתחלה אסור לקבלם והנס החוס' ביבמות כחבו וכו"כ בצ"ך ס"י ז"ס בשם סב"י דסכל לפי ראות עיני סב"ד וסביאו כ"ן מדברי החוס' יבמות שסויחיו כ"ן מפרק הסכלת וחמי"ס ל"י למש לא כחבו כ"ן בשם רש"י דגם ברש"י פרק הסכלת מבוואר ולכ"ך לקחה סכתב עמה להרלות דלש"ש מתיירת ומוכח מהם כי"י דמוכח דכוונתו לש"ש מותר ונסה בזה ס"י נראה עוד ד"ך להקל ד"י"ל דמה דאסור לקבל לכתחלה סי"ו בא"ש לא בעל עדין כלל דא"ש ח"קף ל"ירא אז יש חשש דאינו מתייר לש"ש רק בשביל הנא"ח אי"כ או אשם אכל בעל דלא לא ח"קף ל"ירא אז מותר לקבלם לכתחלה ומכ"ש בעל סרבה פעמים דמותר לקבלם לכתחלה וסי"י מהם ד"ך היתר בב"ד מיהו אי"כ לה דבל"א"ס יש כלן סוכחה כיון דדעשו קלס ודעשו דא"ש לא נחיר לו יחזיר עמה לרתם וקריבו להשחמד אי"כ מדלא נשחמדו ונשאר שם עמה וחזרו לבית אביו מוכח דדעשה להסנייד לש"ש ולא הו"ו לשם א"ש לך מותר לקבלם ולגיירם עפ"י רשיון מארזי הארץ דעם :

והנה חשש שג"ו מכת מ"ש ביבמות דף כ"ד דסנע"ן על סנכריות ונתיירס לא ישא"ס וכן הוא בש"ס ס"י י"א. ונסה לכאורה עלם בל"י לומר כיון דמפורש שם בש"ס ורש"י דלכ"ך אסור לישא"ס מכת לוח שפחים שיאמרו שיקול אמת אי"כ הינה בא"ש אין ידוע שב"א עלי"י ואי"כ מודם בדבר אכל א"ש ידוע שב"א עלי"י אי"כ ליכ"א לוח שפחים י"י מותר לכונסם אך מלשון סב"י וסו"א בב"ש שם משמע א"ך בב"א עלי"י בודאי אסור לכונסם אכל בא"ש לכאורה אין פעם לדבר ונראה ספעס דלא י"ה מלחא דרבנן כחוכ"א ואפלול"א ש"ס"י י"י"כ בארע"א וגיור"א בשמי"א שמי"א וי"י"י מוס"א נסכר דבל"א בא עלי"י בודאי י"י"י אסור לישא"ס וא"ש בודאי בא עלי"י דעשה איסור ודאי ישא"ס לך גזרו א"ך בב"א עלי"י אסור מכת גזרס הא אסו"ו הא ואי"כ ה"ו נראה דכ"ן אסור לישא"ס אך לפי סנרא"ס מדבריו שכתבו לו בשם אביו של סגדון שא"ס לא סתגייר יחזור ע"ז להחם ומקומם ואי"כ נראה דדעשו להשחמד בזה ודאי מותר לישא"ס כמס"ל וכמ"ש כעין ז"ס כ"י קע"ז ברמ"א שם י"ע"ש לך מותר לגיירם ולישא"ס רק שימתינו ג"י חדשים אחר סנרות משום סכנתם כמ"ש כ"י י"ג כ"ן כלפ"ע"ד כיון לרינ"א :

שנית להרב הציל אשר חזר וחיוב לי וזה אשר השבתי לו.

הנה מכתבו קבלתי וסגנו מתייבו על אחר סגנו כמיש לו שאלתי בארכתי קצת
אינו במס שטוב לדינא רק בפלפול ובביאור אהם מדרשים ברות אך
לדינא לא כבבתי יותר. וכנס מיש לדמות הראוי מסוי קע"ז דהסח כיון
דכוי כי דעות דמד סיל דמלוס לבוסס וכי סגנו ידעתי גם ידעתי ואם כוס
לא ארניס ולא רליתי לבאר בדברים פשוטים כיון דעכיס חזין בשביל של
ילא לתרבות רעס הסירו האיסור דכוי לתד דעס אסורס לו ואיכ סיכ כיון
דכוי רק איסור דרבנן מכה לוח שפחיס ייל דבשעה דהתק לא גזרו ועוד
כרי לדעת האוסרים שם סוי מכה לוח שפחיס ואיכ סוי לו שרש אחד עם
דין סביל ואם עם מותר מכה חשש שיאל לתרבות רעס גם כוס מותר דכרי
קעמס אחד מכה לוח ועוד לא לחנס כהכ סרמיה וסבברל ראשונה עיקר
ואחריכ כהכ ובמקום שיש להשת שילא לתרבות רעס מותר לבוסס וכיון
דסייס ובמקום דיש לחוש שחלל ממילא מוכן דבלא"ס אין לסחירו למס
כהכ חללס וסבברל ראשונה עיקר שכולא לתוחר ובעיכ דכיון למסע דשחו
שלל נאמר דעכה ספק סכריס לסקל ביש חשש שחלל לתרבות רעס רק
סווא מכריס בדלתי כסבברל ראשונה ומיש אס סוי חשש שחלל לתרבות
רעס מותר וריס למענן על ספסוס וככרית וקמיל דינא כוס במחק לעוטו
הדיק ועוד חף אס יעמל כדכריו איש דכריו מלוד בעוכי :

הנה גם ככתבו כהשקפס ראשונה דנחלס לי דאין איסור רק בלס סוי
קול וסווא כוסר אך סיכ דכוי ידוע שכל פליו ותודס וליטו חשש
ללות מותר לבוסס רק שכתבתי דכ"י לא קעמס כן. וסגנו בעל מכתבו
רליתי בעצמס מסרייק סיי קריס ומללתי כדכריו בעסיי חיל עם כחך
ססבוכס חיל ועוד לפיל לסחולקיס מל דכרי ריי וריס לא סוי קעמל חלל
כרי שלל לסחולק סקול וייל סייו דוקא בעצמס בעלמל לכל זו עכריס

כין שניי ואילא לספסוק סקול לו ממה לו מלחד וכרי סווא פומס וצומתס
וגם סווא כיון דליכא אמחללות טובא כלשכר כחכסו וגם גלי ומפורסס
שכתבברס ולפי סכרלס כחכס פומס אס יכנס כנחר וירכס לו כרית וככר
כודע, קעב בעולס מרוב אמחללות שכתבתי מלודק סריוס וליכא פומס
כילי סוי חף לדידי אס יכניסס ועיכ נחלש לפשגיד מן סמוכחר לחור ככל
עח שיכניסס עכיל מסכרייק כרי מפורסס אומר כדכריו דסיכ ידיע
דבאשח כל עלי ומפורסס וליכא לוח ופנס רליו לסדר ככל עח שיכניססס
וצודיס סחולקיס כוס ומפורסס כדכריו אך סחימס שלל סביא דכרי סני
שככתי דמשמע דחף ידיע שכל עלי אסור לכחלס ובעיכ דמסרייק
חולק על סני לו דמסי דכרי סני ידיע שכל עלי אסור לכחלס ובעיכ דמסרייק
אכל במפורסס מודס סני לדיכא לוח ואיכ כלן מפורסס סכרר ועיי
כולס רולוח איכ ממיי אס חולק מסכרייק על סני כיון דליכא חשש שיאל
לתרבות רעס כדלי מסכרייק לפסוך עליו כוס ואס במפורסס מודס סני
למסרייק פשיטל דכלן מותר כוס ועכיס מורס דכרי מסרייק דמפורסס
ליכא חשש לוח שפחיס. וגם רליתי שם במסרייק דכרי דכחלילס כהכ
דכדלי סריי וריס לפסוך עליסס בשעת סרתק מיש אחיי סייס ותוסב
לאכול כשר חגיגת שחופס מלככול כשר נבלוח וכי משמע דמדמסו לסרין
יפיח שסחירס סודס מפעס זו חף דכוי איסור נמור ולא מלחוקת ומיש
אחרס סודס כן (ומיסיח יס רלי) נמורס דסיכ דיש חשש שיפסס איסור
חמור מותר לסחיר לו איסור קל ומכיס כזיסור דרבנן) וסיס כוס :
ומיש רלי מסיי שליג דמורין חף דיש חשש שחלל לתרבות רעס דלשיטסו
לרשע ויחוס סנה מלכד דגם שם אין זו כרוד אכל בלא"ס אין לו
דיין לדיד דסס מיירי כרולס לעשות איסור ופוסס איסור וליטו מפורסס
כוס על לככל לעשות איסור שסיר סחיוב לקוסו ולספריסו כוס דלשכר
כמו דמכין על עסס עד שחלל כפסו כן היי אין מושפין על ספסר נשמחו
אכל אס לסכא אינו עושס איסור ורולס לכויות כות ישראל ולקיסו על ספסר
דלתי סיו אין לקוסו סיכ דיש חשש שיאל לתרבות רעס כמו ככל עסס
דאין מכין על ספסר וכאן ליכא איסור רק מדיבנן ומכה לוח שפחיס דלתי
בשביל איסור קל כוס אין לקוסו שיאל לתרבות רעס. ועוד לימל לפסיי
כרי כסי קע"ז מביאר דביס חשש שחלל לתרבות רעס מותר ולמס לא
אחרין סלעיפסו לרשע כמו כסיי שליד כירד ודכרל מסכרייק כהכ
שרלוי לסשחל ככל עח שיכניססס שלל חלל לתרבות רעס ולכך דין כרוד
כמיש (וגם כייסח למס דברס סודס כנגד יסכיר ולא אחרין סלעיפסו
לרשע וכרי) :

ולענין סניס מס שכתבתי בשביל איס נמי אין חשש כלל כיון חס עיקר
מלחא דרבנן וכוס יס לפסוך גם על אומדן שלנו דכרי אס רולס
סי יכול לסשחל ולכויות נשאר במקום סככרית וסי דחקו לבא לביט אכיו
ולפמיס כית משמע מדכרי אכיו ששמע בעלמס שכתבו לימן לו מוסר ומיין
לכויות שם ולא רלס וכסך מל"ח כאחן כל ארס לסכיר סיי וגם סרי כידו
גם עסס לסשחל ומדליו רולס רק לכויות ישראל וסכיס חגיגיר מוכס
דכוונתס לשיש ומיש ריימ דלל גילס לאכיו מיד לא ידעתי מס סווא שם
ומס ענין זו לוס חרל דלמח מחתה כוסס לא גילס לו מיד לו חף אס
אשכר חללס סי כוונתו לכויות נשאר שם עסס חחר כו לכויות כשאר יסודי
נמי רלוי לסחלחן ככל עח לקך וגם סכרתי סווא סכרל ככוס כיון דעכיס
חזין דיש חילוק כין בעל ובין לא בעל דכוס דחקק לירס וכוס לא דחקק
לירס דלמח גם כוס לא חששו חיל רק כלא בעל כלל ולא כככר ככל
ומכיל לסחיר כמילי דרבנן וכעס אכיו לו עוד רלי ומוסס דכיס רלססס
סודר לו לבא במלחמס כלי שוס חקון כלל מכה דחקק לירל ואחיי כלסרס
עליו עד שששס כרין ספורס ככחוב ומכה דככרית נמי כיון דככל לא
דחקק ליריס ומכיל לסחיר כוס במלחא דשיקרו דרבנן וכדי סכרל זו
לספסר כוס ובאשח סווא לתוחר דולתי האומדנא בעלמס מוכי כן דכוונתו
לשיש. ומיש ריימ דספרשח גיה איס לדעת אשכר ואשכר דכרי אכיו
אכר לו דגם סיוס שומרס בעלמס שלל יחדכקו ימד וחף אס יחוס שוס
אינו אמת עכיס אס יאכר לסס דדין סגרות חלוי כוס שישרשו גיה דלתי
ישמעו וכרי כל חללס לבדו לכויות אכיו וספרס ממנס זמן מס מכיס שיכול
לעמוד כניח אחר סגרות וגם זו רק מלחל דרבנן וחשש בעלמל ואין לססחיר
כוס במקום דיש חשש שיאל לתרבות רעס :

שו"ת עין יצחק חלק א - אורח חיים סימן ב

ב"ה חודש טבת תרי"ט לפ"ק.

נשאלתי מרבנים גדולים דחו"ל בדבר המקוה אשר נעשה תקנה במחנם דאינם רשאים אנשים לטבול בהמקוה רק נשים לבדן לפי דנשים שאננות דמחנם אינם רוצים לטבול משום דהמקוה אינו נקי אם טובלים שמה אנשים. וע"כ אינן מניחין לשום איש אף לטבילת גר (דמותר במדינתם בחו"ל) לטבול בהמקוה. וע"ז האריכו כתר בארוכה לבאר דמן הדין אינן יכולין לתקן כן. ואף דמן דינא דשו"ע בטלוה לטבילת קרי אף לתפילה עכ"ז הא המחמיר בזה ה"ז משובח וכמש"כ הרמב"ם בתשובה סי' ק"מ דמימיו לא ביטל לטבילה זו. וכ"כ הטור באו"ח סי' רמ"א דהמחמיר תבא ע"ב. ובפרט האידנא דכמה אנשים קבלוהו עליהם לחובה ע"כ זה הוי כמו נדר להם ואינם רשאים לטבול זה. ובפרט ברגלים ויוה"כ ומכש"כ בטבילת גר (במדינתם דיש להם רשיון ע"ז) דהוי מה"ת. ע"כ אין ממש בהתקנה כ"ז הוא קוטב דברי מעכ"ת. ובאמת בגוף הדין יפה כתבו כתר.

א. ומה שכתבו להעיר בהא דיבמות (דף מ"ה) דא' ריב"ל גבי ההוא דהוי קרו ל' בר ארמאה דמי לא טבל לקירווי. וקשה הא ריב"ל בעצמו ס"ל בברכות (דף כ"ב) דמה טיבן במ' סאה אפשר בט' קבין ואפשר בנתינה א"כ הא יכול להיות דלא הי' טובל בטבילה רק ע"י ט' קבין וע"כ מוכח דבאמת הוי מחמירין ע"ע בטבילה וגם ברגלים ויוה"כ בעינן דוקא טבילה. באמת לכאורה יפה העירו בזה. אך יש לדחות זה לפמש"כ רש"י בברכות שם ע"א ד"ה אפשר בנתינה כו' דאע"ג דלא מהני ט"ק אלא בחולה סתם ת"ח חולים הן כו'. א"כ י"ל דהך בר ארמאה דקרו ל' הי' איש בריא ונדחה ראי' זו. ועכ"ז יש להוכיח כמש"כ כתר מהא דמבואר בירושלמי קידושין פ"ג ה' י"ב בזה"ל גר שמל ולא טבל ה"ז כשר שאין גר שלא טבל לקרוי וקשיא עלת לו טומאה קלה לטומאה חמורה אמר ר' יוסי בשם ר' בון כיון שזו וזו לשם קדושת ישראל עלת לו משום דטבילה לקרוי ג"כ לקדושת ישראל הוא עכ"ל הירושלמי. והנה בירושלמי ברכות פ"ג ה"ד איתא ר' זעירא בעי קומי ר' יוסי לית ר' פשט עם ר' בון פירקיא בלילה א"ל אין. ופי' המפרש דר' יוסי למד עם רבו ר' בון פרקו אף קודם שטבלו משום דס"ל דטבילה לטבילה זו. ולפ"ז תקשה כיון דר' יוסי בשם ר' בון ס"ל בירושלמי ברכות דטבילה לטבילה זו וכמה שיטות הראשונים דאם בטלוה לתורה א"כ ה"ה לתפלה. ולפ"ז תקשה דאמאי א' ר' יוסי בשם ר' בון בירושלמי קדושין דאין גר שלא טבל לקרוי והא ס"ל דטבילה לטבילותא. וע"כ מוכח דאף מאן דס"ל דטבילה לטבילותא עכ"ז הי' המנהג לכל דורו לטבול ולכה"פ בר"ה ויו"כ וכמבואר ברא"ש סוף יומא פ"ה סי' כ"ד דנהגו העם לטהר א"ע מן קרי ביוה"כ וסמכו על המדרש. והובא בטושו"ע או"ח סי' ר"ו. ע"כ קאמר שפיר ר' יוסי ב"ר בון בפשיטות דאין גר שלא טבל לקרוי וקורא ע"ז שזו לקדושת ישראל הוא. (ובוודאי אין סברא לומר שמפרש ר' יוסי ב"ר בון שם טעמא דבר קפרא ול' לא ס"ל דזהו דוחק. דא"כ לא ה"ל לומר בפשיטות שזו וזו לשם קדושת ישראל כו'). ויש להאריך בדברי הרא"ש דסוף יומא הנ"ל דהובא בשאגת ארי' סי' ס"ז דס"ל דגם בזה"ז חייב לטהר א"ע ברגל והש"א העלה שם דבזה"ז ליכא חיוב לטהר א"ע ברגל. ומן הבית שמואל לאה"ע סי' נ"ה ס"ק ט' משמע דלא ס"ל כהשאגת ארי' ואכמ"ל.

ב. ומירושלמי קידושין הנ"ל יש להוכיח כדברי הט"ז ליו"ד סי' רס"ח ס"ק ח' שכתב דהא דסמכו בגר שטבל לקרוי דאף דייענו דלא טבל מעולם לשם גר ג"כ כשר בקהל והביא שם שיטת הב"ח דכתב דמדטבל לקרי ש"מ שכבר טבל בפני ג' והט"ז דחה דבריו. ובאמת בהרמב"ם פ' י"ג ה' א"ב ה' ט' משמע כהב"ח. אכן מירושלמי הנ"ל משמע כהט"ז דהא מקשה הירושלמי בפשיטות איך עלת לו טומאה קלה לטומאה חמורה. ולדברי הב"ח אין התחלה לקושיא זו דהא אף דטומאת קרי היא טומאה קלה עכ"ז הא הוכחה הוי מזה דטבל כבר. וכן מוכח ממה דמתרץ הירושלמי שזו וזו לקדושת ישראל. דל"ל זה הא אף אי לא הוי לקדושת ישראל עכ"ז הוי הוכחה דטבל כבר. וע"כ מוכח מזה כשיטת הט"ז דאמרינן דטבילה זו עולה לשם טבילת גר משום דכיון שזו היא לשם קדושת ישראל. ולכן אמרו בש"ס דילן ובירושלמי ברכות דכל המחמיר בהטבילה מאריכין לו שנתיו. ע"כ עולה זו לשם טבילת גר. וכעת ראיתי בחי' הרמב"ן ליבמות (דף מ"ה) שהביא לדברי הרמב"ם הנ"ל ותמה עליו. ומשמע דכוונתו ג"כ דמן הירושלמי הזה מוכח דלא כהרמב"ם ע"ש והוי סיעתא מהרמב"ן להט"ז. ומוכח ג"כ דאף האידנא דטבילה לטבילה מ"מ אם טובל קרינן ע"ז שזו היא לקדושת ישראל. דהא חזינן מבואר בירושלמי דלכן עולה טבילת קרי לשם טבילת גר משום שזו וזו היא לקדושת ישראל. וחזינן ג"כ דהטושו"ע ליו"ד סי' רס"ח הביאו הך דינא דאם טבל הגר לקרי עולה לשם טבילת גר. אף דכבר פסקו הטושו"ע לאו"ח סי' פ"ח דהאידנא לא נהגו לטבול לקרי. אלמא דאף האידנא דטבילה מכל מקום כל הוהיר בי' קרינן עליו שזו לקדושת ישראל דנתקדש ע"ז בקדושת ישראל:

ג. ולכאורה יש להקשות על מה דקאמרי בש"ס דילן ביבמות וגם בירושלמי קידושין הנ"ל דטבילתו לקרי עולה לו לטבילת גר. הא מבואר בב"י לאו"ח סי' פ"ח דטבילת בעלי קרי כשר אף במ"ם סאה בשאובין כמבואר במקואות רפ"ח ובברכות (דף כ"ב ע"ב). ואלו טבילת גר בעינן מקוה שאינן שאובין כמבואר ביבמות (דף מ"ז ע"ב) דבמקום שנדה טובלת שם גר טובל. א"כ קשה אמאי עולה לו טבילת קרי לשם טבילת גר הא י"ל דלמא לא טבל רק בשאובין. בשלמא לשי' הב"ח דמוכחין מזה דטבל לקרוי דמסתמא טבל כבר לשם גירות אתי שפיר זה. אבל לשיטת הט"ז וכמו שהוכחתי מירושלמי ומן חי' הרמב"ן ביבמות שם דהך טבילת בעלי קרי עולה לו לשם טבילת גר א"כ קשה דהא י"ל דלמא לא טבל רק בשאובין וקשה כנ"ל. אכן לפי מה שכתבתי לעיל להקשות דאין אמרו בפשיטות בירושלמי לקידושין פ"ג ה' י"ב דר' יוסי ב"ר בון אמר אין גר שלא טבל לקרוי. הא מצינו לר' יוסי ב"ר בון בעצמו דס"ל דטבילה לטבילה זו. וע"כ מוכח דעכ"ז דורו היה נוהגין להחמיר בטבילה זו וגם לכה"פ בר"ה ויוה"כ נוהגין להחמיר ולטבול וכמבואר במדרש ובשו"ע. ולפ"ז מתורץ ג"כ מה שהקשיתי דהא לטבילת קרוי סגי בשאובין. די"ל דהא מבואר בירושלמי ברכות פ"ג ה"ד בסופו דכל המחמיר לטבול במים חיים לקרוי מאריך ימים בטובים. ע"כ אף דמן הדין סגי בשאובין מ"מ היו נוהגין העם ובפרט ביוה"כ לטבול במים חיים ולא בשאובין ע"כ אמרו בפשיטות דמי לא טבל לקרוי וא"ש הכל ואכמ"ל.

ד. נחזור לעניינינו דוודאי מן הנכון לחזק ולתקן מקוה עבור אנשים הזהירים בטבילת מקוה ובפרט בר"ה ויו"כ וברגלים. דהא של רב האי גאון והרי"ף והרא"ש דלתפילה צריך טבילה. וגם בשלטי גבורים ברכות שם כתב בזה"ל דנהגו העם שלא לטבול הן לתורה והן לתפלה וברכות ולא מיחו חכמים במנהג זה אלא הניחו העם כמנהגם אע"פ שנהגו שלא כהלכה כמבואר בקונטרס הראיות עכ"ל הש"ג. אלמא דכתב דמנהג זה הוא שלא כהלכה וגם הרבינו יונה כתב שם שהתפלה מקובלת יותר עם הטבילה לד"ה. ומבואר בש"ס דילן ובירושלמי דכל המחמיר בה מאריכין לו ימיו ושנותיו וכולל א"ע בקדושת ישראל. וע"כ אותן אנשים יראי ה' שקבלו ע"ע להיות זריזים בטבילה וודאי אין להקל להם כלל. דהוי כל דברים המותרים ונהגו לאיסור מחמת סייג ופרישות דלכמה פוסקים ראשונים לא מהני אף התרת נדר בזה. ואף להסוברים דמהני התרה עכ"ז הא מבואר בפר"ח או"ח סי' תצ"ו דבדבר שיש בו מחלוקת הפוסקים ויש איזה מהם שנהגו להחמיר דבזה לא מהני התרה כלל אף באיסור מדרבנן ע"ש. וכש"כ בנ"ד בטבילה דכתבו דנהגו שלא כהלכה וגם אמרו דכל המחמיר בה מאריכין לו שנותיו. וגם י"ל דלא מהני התרה בזה מצד דלא מצי להתחרט ע"ז בלב שלם לפי דוודאי כ"א רוצה בברכת חז"ל א"כ לא יתחרט בלב שלם בזה. ובמק"א הארכתי בזה. וע"כ וודאי הנכון לתקן שיהי' מקוה אף לאנשים וכפי הנהוג בעז"ה בכל תפוצות ישראל ויפה כתבו כת"ר. וה' יהי' בעזרם להוציא לאורה מחשבתם ומעשיהם הרעים ולתקן מקוה לאנשים לבד כדי שיהי' מקוה יפה ונקי' לנשים לבדן וכ"א על מקומו יבא במישור ובשלום כד"ת ולהנצל ממכשול חלילה וזכות גודל המצוה של הרבים תגן על כל המשתדלים בזה לברכם בשלום ובהצלחתם בזה ובבא א"ס.

תלמוד בבלי מסכת מנחות דף מד עמוד א

מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית, שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ד' מאות זהובים בשכרה, שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן. כשהגיע זמנו, בא וישב על הפתח. נכנסה שפחתה ואמרה לה: אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח, אמרה היא: יכנס, נכנס. הציעה לו ז' מטות, שש של כסף ואחת של זהב, ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב, עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה, ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה, באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו, נשמת וישב לו ע"ג קרקע, ואף היא נשמטה וישבה ע"ג קרקע. אמרה לו: גפה של רומי, שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי. אמר לה: העבודה, שלא ראיתי אשה יפה כמותך, אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה, וכתוב בה +במדבר ט"ו+ אני ה' אלהיכם שתי פעמים, אני הוא שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר, עכשיו נדמו עלי כד' עדים. אמרה לו: איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה, כתב ונתן בידה. עמדה וחילקה כל נכסיה, שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נטלה בידה, חוץ מאותן מצעות, ובאת לבית מדרשו של ר' חייא. אמרה לו: רבי, צוה עלי ויעשוני גיורת, אמר לה: בתי, שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים? הוציאה כתב מידה ונתנה לו, אמר לה: לכי זכי במקחך, אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר, זה מתן שכרו בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה.

2) Importance of waiting three months

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף צח עמוד א

גר שהיה לידתו בקדושה והורתו שלא בקדושה יש לו שאר האם ואין לו שאר האב; כיצד? נשא אחותו מן האם יוציא, מן האב יקיים, אחות האב מן האם יוציא, מן האב יקיים, אחות האם מן האם יוציא, מן האב רבי מאיר אומר: יוציא, וחכמים אומרים: יקיים, שהיה רבי מאיר אומר: כל ערוה שהיא משום שאר האם יוציא, משום האב יקיים.